

VIT
bok

Kejsaren
är naken

Jag har skadat människor och många är besvikna på mig.

Göran Persson (Aftonbladet 1998-09-21)

Göran Persson har varit Sveriges statsminister sedan 1996. Först var han den arrogante och nedlåtande typen som gjorde besparingar inom den offentliga välfärden. I verkligheten handlade det mest om skattehöjningar. Så småningom lanserades bilden av den trygga landsfadern utan vars ledarskap ingen vet hur illa det skulle gå för Sverige.

Socialdemokraternas egen lovsång till Persson har tydligen tilltalat väljarna som gett honom sitt stöd. Även inom media, bland näringslivsföreträdare och diverse borgerliga krafter höjs Göran Persson och hans politik inte sällan till skyarna.

Samtidigt tycks få våga ta bladet från munnen och erinra om situationen i landet efter sex år med Persson som statsminister, hans år dessförinnan som finansminister eller för all del hans tid som skolminister.

Med denna vitbok över Perssons politik vill vi dock göra som barnet i HC Andersens saga om kejsarens nya kläder. Vi talar gärna om det som borde vara uppenbart för alla.

Sverige av i dag uppvisar en fortsatt hög arbetslöshet och människor dör i landstingens operationsköer. Regeringens järngrepp över våra plånböcker består – skatterna är fortsatt världens högsta – och den svenska skolan klarar inte av att lära ut grundläggande kunskaper. Nödvändig arbetskraftsinvandring hejdas av själviska fackföreningar och polisen kan inte fullfölja sina uppgifter.

Om den politiken handlar den här vitboken. Vi kommer då inte ens gå in på den energipolitik där man vill satsa på danskt kol framför svensk kärnkraft, den orättvisa familjepolitiken, försvaret som ständigt skärs ned eller på turerna kring Perssons regering och hans egen person.

Den 15 september ber Persson om förnyat förtroende för en misslyckad politik. Han har lovat. Han har svikit. Nu lovar han igen. Vår förhoppning är att den som läser denna vitbok kommer att inse det olustiga i ytterligare fyra år med Göran Persson vid makten.

Vår slutsats är uppenbar. Alla talar om Perssons fina kläder, men ingen har sett dem.

Kejsaren är faktiskt naken!

Stockholm i augusti 2002

Fria Moderata Studentförbundets presidium

Skatter utan gränser

Skattesänkningar finns endast i kalkylernas värld.

Göran Persson (TT 1998-05-07)

Sedan 1994 har Göran Persson varit både finansminister och statsminister. Han är därmed i högsta grad personligt ansvarig för att skatteuttaget trissats upp med runt 330 miljarder kronor -- en mer än femtio-procentig ökning efter att inflationen räknats bort. Som andel av BNP har skatterna ökat från 50 till 54 procent – högre än i något annat OECD-land.

Att så har skett är ingen slump, utan en logisk följd av två företeelser: Socialdemokraternas obändiga vilja att fortsätta styra människors liv och det faktum att den ineffektiva högskattestaten kräver allt mer av skattebetalarnas pengar för att undvika omedelbar kollaps.

I valrörelsen 1994 lovade Ingvar Carlsson i ett öppet brev till väljarna att skatterna endast skulle höjas med 3,7 miljarder kronor under 1995. I verkligheten blev skattehöjningen mer än tusen procent högre: 41 miljarder.

1995 infördes den så kallade värnskatten, en tillfällig skatt som skulle avvecklas 1998. I stället för att avvecklas ersattes den emellertid av "ett nytt steg i skatteskalen". Notan för löftesbrottet fick betalas av alla som tjänar mer än 24 000 kronor per månad, bland annat sjuksköterskor och industriarbetare. När nästan varannan heltidsarbetande person räknas som höginkomsttagare är begreppet meningslöst, annat än som ursäkt för de höga skatterna.

Sverige har inte bara världens högsta skatter, utan också ett skattesystem som slår allt hårdare mot låg- och medelinkomsttagare.

När kapital och människor blir mer rörliga blir det svårare att inkassera skatter. I stället för att göra som sina socialdemokratiska kollegor i Europa och sänka skatterna, så har Göran Persson valt att försöka lappa och laga med speciallagstiftning, avdragsmöjligheter och undantagsregler. Därför slipper miljardärer betala förmögenhetsskatt på O- och OTC-listornas aktier medan fattiga pensionärer drabbas av skenande fastighetsskatt och höjd förmögenhetsskatt när marknadsvärdet på deras hem stiger. Utländska experter har fått kraftigt sänkt statlig inkomstskatt medan svenska medborgare bara kan komma undan de höga skatterna genom att fly landet.

Det är alltså samma gamla dammiga socialistiska högskattepolitik som socialdemokraterna än en gång går till val på. Samtidigt som de talar om utrymme för skattesänkningar skruvas skatteuttaget hela tiden upp – till skada för såväl landets ekonomi som människors möjligheter att bestämma över sina egna liv.

Vid den socialdemokratiska partikongressen i november 2001 fattades beslut i en rad ekonomiska frågor. Om alla dessa beslut genomförs blir kostnaden minst 25 miljarder kronor. Därutöver rymmer LO:s valhandbok krav som skulle kosta åtminstone 24 miljarder att genomföra. LO:s ordförande Wanja Lundby-Wedin kräver att kommunalskatten generellt ska höjas med två kronor, och liknande förslag presenteras nu runtom i landet av socialdemokratiska kommunalråd.

Enligt Ekonomistyrningsverket (ESV) kommer socialdemokraterna att tvingas höja skatterna även utan dessa dyra reformer, eftersom årets budgetsaldo beräknas visa ett underskott på elva miljarder kronor. Nästa år beräknas underskottet bli 44 miljarder. Dessutom beräknas statsutgifterna överskrida utgiftstaket i år och kraftigt överstiga taken för 2003 och 2004 för att sedan fortsätta öka från denna höga nivå. Statens utgifter skenar iväg utan att regeringen säger något om hur problemet ska hanteras.

Några skattehöjningar i de här storlekssklasserna talas det förstås inte om. Men du kan lita på att de kommer. Efter valet.

Är du intresserad av att läsa mer om Fria Moderata Studentförbundets syn på socialdemokratisk skattepolitik, läs rapporten "Klandra dem som klandras bör" under rubriken publikationer på www.fmsf.nu

Är du sysselsatt, lille vän?

När vi satte upp målet fyra procent kan jag nu avslöja att det inte låg någon större vetenskaplig utredningsverksamhet bakom.

*Det var Bertil Persson och jag själv på Rönneberga. [...]
Bertil vankade av och an och jag räknade som en professor Kalkyl.*

Jag lade till och drog ifrån och multiplicerade. [...]

*Det var det vi knaprade ihop när vi satt på Rönneberga.
Sedan presenterade vi alltihop i en debattartikel i tidningen Arbetet, förstås.*

Ja, det gjorde vi.

Rönneberga är en av socialdemokraternas kursgårdar. Det var på den som Göran Persson och dåvarande LO-ordföranden Bertil Jonsson en sen kväll drog upp riktlinjerna för den sifferlek som kom att få namnet ”fyra-procentmålet”. År 2000 var målet nått. På näringsdepartementet var det fest, och en hyllningsskrift med rubriken ”På väg mot full sysselsättning” gavs ut.

I siffrorna som motiverade festen rymdes dock ingenting annat än varmluft. Talet om full sysselsättning kommer genast på skam när man konstaterar att en och en halv miljon svenskar i arbetsför ålder står utanför den ordinarie arbetsmarknaden. Det saknas 300 000 jobb för att lika många ska ha arbete i dag som 1990. Hur kan man säga att man nästan nått full sysselsättning när var sjätte person i arbetsför ålder går utan arbete?

Hemligheten är att socialdemokraterna lyckats dölja sitt misslyckande bakom imponerande Potemkin-kulisser, som förmodligen skulle gjort 60-talets sovjetiska ämbetsmän gröna av avund. Enligt Statistiska Centralbyrån är den verkliga arbetslösheten nämligen fyra gånger så hög – 16 procent – som den som socialdemokraterna redovisar.

När socialdemokraterna talar om arbetslöshet menar de öppen arbetslöshet, det vill säga de människor som är inskrivna på arbetsförmedlingen som arbetssökande och varken fått något nytt jobb eller någon AMS-sysselsättning. Till detta kommer nästan lika många som deltar i olika åtgärder. Där slutar ofta rapporteringen av arbetslösa.

Det finns dock massor av människor som faller utanför en sådan statistisk rapportering. Hundratusentals människor är sysselsatta i extraordinära utbildningar som Kunskapslyftet, eller är förtidspensionerade av arbetsmarknadsskäl. De göms undan i statistiken, och gör det möjligt för politiker att framställa luftslott som verkliga.

Förutom dessa undangömda grupper finns en snabbt ökande grupp långtidssjukskrivna. Mellan 1997 och 2001 ökade antalet personer som var sjukskrivna längre än 14 dagar med 110 procent till över 300 000. 2002 har siffran fortsatt stiga dramatiskt. I dag går var

sjunde skattekrona till att finansiera långa sjukskrivningar och förtidspensioneringar.

I stället för att göra det möjligt att hitta arbete för någon med ett långt arbetsliv bakom sig, väljer socialdemokraterna att skicka hem dem. Listigt, för den som bryr sig mer om siffror än människor. Statistiken blir allt bättre och Persson kan sola sig i glansen. Att det inte blir ett dugg bättre i verkligheten har han ingen anledning att bry sig om.

Arbetslösheten har sedan länge varit en fråga som socialdemokratin gärna talat om i form av löften och vackra appeller om full sysselsättning. Den förda politiken har dock visat sig vara ett kapitalt misslyckande.

700 000 människor är arbetslösa, sysselsatta i arbetsmarknadsåtgärder eller undersysselsatta, det vill säga saknar möjlighet att arbeta så mycket som de vill. Därtill kommer 450 000 som förtidspensionerats och 300 000 som är sjukskrivna mer än 30 dagar. Allt färre deltar i produktionen och måste försörja allt fler. Det är ohållbart.

Samtidigt brottas landets företag med krångliga regelsystem, rigid arbetsrätt och skyhöga arbetsgivaravgifter och andra skatter. Åt detta borde de göra något. Om detta borde de berätta.

Göran Persson är ytterst ansvarig för att de arbetslösa svikits om och om igen. Han förtidspensionerar hellre än sysselsätter. Därför vore en regering utan Göran Persson att föredra efter valet.

Är du intresserad av att läsa mer om Fria Moderata Studentförbundets syn på arbetsrätt, läs rapporten ”En moralisk arbetsrätt” under rubriken publikationer på www.fmsf.nu

Ekonomi med näringsbrist

Det skulle vara kul att göra något på näringslivssidan.

Göran Persson under budgetförhandlingarna 1999 (Expressen 1999-03-16)

Göran Persson ägnar en betydande del av sin vakna tid åt att skönmåla landets ekonomi, och det med viss framgång. Under tiden går dock landets ekonomi desto sämre. I tv-programmet Agenda tvingades Persson i våras medge att Sverige trots världens högsta skatter inte har världens högsta välfärd. Det sorgliga för oss svenskar är att han inte drar några politiska slutsatser utifrån detta faktum.

Det är intressant att jämföra Sveriges ekonomi med andra länders. År 1970 var Sverige det fjärde rikaste OECD-landet enligt standardmättet köpkraftskorrigerad BNP per capita. I dag ligger Sverige på en delad artondeplats. Hade vi under samma period haft samma tillväxt som OECD-genomsnittet hade en svensk familj i dag haft 20 000 kronor mer i inkomst – varje månad. Inget annat OECD-land uppvisar en sämre utveckling. Inom EU är det endast spanjorer, portugiser och greker som i genomsnitt är fattigare än vad vi svenskar är. Det går inte längre att betrakta Sverige som ett framgångsrikt föregångsland när vi är ett av Västeuropas fattigaste länder.

En jämförelse med USA som gjorts av ekonomerna Fredrik Bergström och Robert Gidehag visar att det amerikanska medianhushållet har en bruttoinkomst som överstiger det svenska medianhushållets med 50 procent. Eftersom det handlar om bruttoinkomster beror skillnaden inte på att svenskar i större utsträckning än amerikaner betalar för vård-skola-omsorg över skattsedeln.

Det ska därmed inte sägas att USA är ett problemfritt land. Men eftersom ekonomisk tillväxt gynnar alla grupper blir frågan hur länge det kommer att dröja innan de som betraktas som fattiga i USA kommer att nå upp till en normal svensk levnadsstandard. Så länge USA som uppvisar högre tillväxt än Sverige kryper den dagen allt närmare. Men ekonomisk tillväxt har inte varit det viktigaste för Göran Perssons ekonomiska politik. Det skadar människor.

Sveriges ekonomiska hädanfärd inleddes omkring 1970 och det var ingen tillfällighet. Denna tidpunkt markerar startskottet för en ödesdiger serie av politiska missgrepp med tydlig socialdemokratisk prägel, fram-

för allt ökade offentliga utgifter och kraftigt höjda marginalskatter.

De flesta ekonomer som studerat Sverige har gjort bedömningen att landets mycket höga skatter har varit särskilt skadliga, eftersom de har hämmat och snedvridit såväl arbetsmarknaden som sparande och investeringar.

De höga skatterna har sin förklaring i att två tredjedelar av Sveriges vuxna befolkning är skattefinansierad och en tredjedel är marknadsfinansierad. En tredjedel av de vuxna måste alltså arbeta ihop de resurser som hela befolkningen ska leva av. En orimlig ordning.

Tyvärr kan vi inte se fram emot någon snabb klättring uppåt i välbästandet. Den optimistiska tillväxtprognosen på 2,4 procent i regeringens höstproposition fick nästan halveras till 1,4 procent i vårpropositionen. Inte ser det bättre ut på lång sikt heller. ”Det finns inte mycket som talar för att Sverige skulle ha förutsättningar att lyckas med en snabb återhämtning av BNP per capita i förhållande till andra OECD-länder”, skriver Konjunkturinstitutet i rapporten ”Tillväxten i Sverige i ett internationellt perspektiv”.

Det finns inget Göran Persson hellre talar om än hur bra Sveriges ekonomi är, gärna med utvecklingar om sina egna insatser på området. Hade han talat sanning hade han gärna fått tala om sina egna insatser. Nu målar han upp bilder som inte stämmer överens med verkligheten och går till val på samma socialdemokratiska ekonomiska politik som faktiskt misslyckats fullständigt under hans tid vid rodet.

Det är enkelt att konstatera att det vore bra för svensk ekonomi om regeringen efter valet inte innehöll Göran Persson – eller någon annan socialdemokrat.

Är du intresserad av att läsa mer om Fria Moderata Studentförbundets syn på socialdemokratisk ekonomisk politik, läs rapporten ”Stoppa orättvisorna” under publikationer på www.fmsf.nu

Inga poliser på våra gator

Du ska aldrig behöva välja mellan bra poliser eller ett nytt badhus.

Mona Sahlin (TT 1998-09-09)

Under Göran Perssons år vid makten har polis och rättsväsende nedprioriterats till förmån för verksamheter som staten inte alls borde ägna sig åt. Trots att Sverige har världens högsta skatter har antalet poliser minskat varje år sedan 1994. Det beror inte på brist i statskassan, utan på medvetna prioriteringar.

”Känslan av otrygghet begränsar människors frihet och skapar ett kallare samhälle. Därför behövs fler poliser. De närmaste åren vill vi fullfölja den största satsning som någonsin gjorts på polisen.” Så låter det när socialdemokraterna själva får beskriva sin politik. Det är inte trovärdigt. Förra gången när justitieminister Thomas Bodström lovade en storsatsning på polisen räckte pengarna knappt till att finansiera de underskott som hans företrädare Laila Freivalds skapat, och de räckte definitivt inte till någon satsning på nya poliser.

Under 1990-talet har den svenska poliskåren genomgått tidernas största nedskärning. Tusentals poliser har försvunnit, liksom en stor del av den administrativa personalen. Mellan 1995 och 1998 stoppade socialdemokraterna dessutom all antagning till polishögskolan. Varje år utexamineras annars ungefär 600 poliser. Nu ser vi resultatet av antagningsstoppet.

Försummelsen av statens mest grundläggande funktion har givit upphov till medborgargarden, högre brottsfrekvens och polisstationer som är stängda kvällar, helger, nätter och somrar. Företag och kommuner måste anställa privata vakter för att sköta den uppgift som vi har polisen till. I Perssons Sverige blir man bara skyddad om man har råd att hyra in privata vakter, samtidigt som man finansierar den statliga polisen via skattsedeln.

I februari 2001 granskade Polisförbundet resursbristen i fyra län. Under en månad var polisbristen så påtaglig att larm om pågående brott lämnades utan åtgärd vid 587 tillfällen. Det handlar om misshandelsfall, trafikolyckor, inbrott, skadegörelse och en mängd andra brott.

1998 fanns 4 918 poliser i Stockholm. Två år senare hade antalet sjunkit till 3 859. Sedan 1994 har Stockholms läns polismyndighet förlorat 1 900 poliser, cirka en femtedel av styrkan. Samtidigt har Stockholm vuxit med mer än 100 000 invånare. I dag finns det en

polis på 1 000 invånare i Stockholm, att jämföra med New York där det går 184 invånare per polis, eller London där förhållandet är 233:1. Politiker, däremot, har vi en per 200 invånare.

Det är inte så att antalet poliser har sjunkit i takt med att brottsligheten minskat. Brottsligheten ökar varje år, och Sverige har i dag högre våldsbrottslighet än många andra länder, inklusive USA. 1965 fanns en polis per 30 brott, 1999 en polis per 71 brott. Därtill har antalet civilanställda vid landets polismyndigheter minskat drastiskt, vilket innebär att polismän får ägna allt mer tid åt administrativa sysslor.

Statens mest grundläggande funktioner är att upprätthålla lag och ordning. Den regering som inte lyckas fullfölja detta åtagande har misslyckats. För den som håller individens frihet högt är det logiskt att staten ska erbjuda ett starkt skydd för liv och egendom. Att socialdemokraterna prioriterar ned rättstryggheten ska ses i ljuset av dera brist på respekt för individens frihet.

I Perssons Sverige är dessa funktioner dock bara en del av ett byråkratiskt system, varken mer eller mindre viktiga än andra funktioner. Människors skydd från våld anses inte viktigare än badhus eller kultursubventioner. När den ena verksamheten behöver mer pengar får den andra bjuda till. Statsministern tycks inte ha förstått att verksamheterna är väsensskilda. Ett fungerande rätts-samhälle är en förutsättning för alla andra samhällsfunktioner – offentliga och privata.

Göran Persson och socialdemokraterna är inte trovärdiga när de talar om att stärka polisväsendet. De lovar gärna guld och gröna skogar, men när det kommer till kritan blir det inte pengar över till en enda konstapel.

Den som är intresserad av att stärka rättsstaten, öka antalet poliser och se till att en högre andel brott klaras upp bör därför rösta bort Perssons i höstens val.

Är du intresserad av att läsa mer om Fria Moderata Studentförbunds syn på statens grundläggande uppgifter, läs rapporten ”En rapport om människor” på www.fmsf.nu

Nationell socialism

Det som vore farligt för Sverige vore en politik där vi öppnade upp för en ny arbetsrätt, alltså försämrade anställningsskyddet, tog in massivt med ny arbetskraft från andra länder och också övergav kollektivavtalen. [...] Jag tycker att de som finns i Sverige redan och är arbetslösa ska vi nu sätta i arbete

Socialdemokraterna talar ofta och gärna om solidaritet. Människor ska vara solidariska med varandra och kanalisera sin solidaritet genom staten. Skrapar man lite på ytan visar det sig emellertid att den socialdemokratiska statssolidariteten endast gäller dem som bor inom vårt lands gränser, det vill säga de svenska väljarna. Människor som fötts någon annanstans är inte välkomna hit, eftersom de stör det socialdemokratiska samhällsbygget

Sverige har, till skillnad från våra grannländer, inte något öppet främlingsfientligt parti i riksdagen. Efter att Ny demokrati försvann ur riksdagen 1994 har dess plats inte fyllts av något annat populistiskt parti. Idéerna lever dock vidare. Med Göran Persson vid rodret har idéerna i stället basunerats ut från Rosenbad. Ny demokratis ordförande konstaterade i våras att partiet inte behöver driva invandringsfrågan i årets valrörelse. ”Nej, de andra partierna har gått längre än vad Ny demokrati föreslog.”

Sedan mitten av 1990-talet har gränserna mycket riktigt täppts till. Visumtvång har införts för människor från många länder utanför Västeuropa, och möjligheten att kunna flytta till Sverige för att arbeta är minimal. Trots att de flesta analytiker är överens om att vi kommer behöva ett massivt tillskott av arbetskraft de närmaste åren, bland annat för att inte pensionsystemet ska krascha, håller Perssonpolitiken gränserna stängda. Förutom att det är en djupt omänsklig politik är den också irrationell.

Anledningen till socialdemokratins motvilja mot invandring av människor från andra länder är partiets beroendeställning i förhållande till LO. Partiet tar varje år emot tiotals miljoner kronor från facket, och i gengäld får LO sina politiska krav tillgodosedda.

LO:s ordförande Wanja Lundby-Wedin anser, likt Göran Persson, att arbetskraftsinvandring är osolidariskt mot de svenskar som är arbetslösa. Hon sade i sitt förstamajtal 2000 att ”LO kommer aldrig att acceptera tanken på arbetskraftsinvandring innan vi tagit tillvara all den kompetens som finns bland de arbetslösa här hemma”. Det är helt i linje med LO:s traditionella ståndpunkt. När LO på 1960-talet lyckades stoppa den

utomnordiska arbetskraftsinvandringen till Sverige menade dåvarande chefsekonomen Hans Hagnell att statens uppgift var att verka i ”den redan befintliga svenska arbetskraftens intressen”. LO anger färdriktningen, betalar partiet tiotals miljoner per år och socialdemokraterna travar villigt på.

Sedan 1995 har flyktningmottagandet minskat drastiskt. 1993 beviljades drygt 36 000 flyktingar uppehållstillstånd, och 1994 nästan 45 000. När socialdemokraterna tog över regeringsmakten minskade flyktningmottagandet omedelbart. 1995 var siffran cirka 5 600 och 1996 sjönk den till under 5 000. Därefter har mellan 5 000 och 10 500 flyktingar fått uppehållstillstånd per år.

Arbetskraftsinvandringen är nästan noll. Varje år görs undantag för några hundra personer, oftast personer med nyckelpositioner i näringslivet. Enda chansen för vanliga människor att få flytta till Sverige för att försöka förbättra livet för sig själv och sin familj tycks vara att fly från krig – om ens då.

Men nu är det valår igen, och då ska väljarna vinnas med tomt tal om solidaritet. ”Den vision socialdemokraterna har är en värld där människors egna drömmar, förhoppningar och val kan få styra var de vill bygga framtiden för sig och sin familj. Det är en värld där människor i princip kan röra sig fritt över gränser.” Så fint låter det när socialdemokraterna på sin hemsida levererar valfläsk. Så snart valet är över och makten säkerställd kan man lita på att de kommer att slänga masken och återgå till att gynna sina finansierares intressen. I byggandet av den nationella socialismen är det fackföreningarna som styr vilka människor som är önskvärda och vilka som ska stängas ute.

En regering utan Göran Persson efter valet i höst skulle sakna banden till de mäktiga välfärdsnationalisterna inom LO. En regering utan Göran Persson skulle därför vara att föredra, även för dem som ännu inte kommit till Sverige.

Är du intresserad av att läsa mer om Fria Moderata Studentförbundets syn på invandringspolitik, läs rapporten ”Ett land för alla” under publikationer på www.fmsf.nu

Okunnighet är styrka

*Att utvidga det personliga ansvaret i samhället
är inte en väg som partiet ska ge sig in på.*

Maj-Inger Klingvall (Svenska Dagbladet 1999-03-15)

Man kan konstatera att drygt tiotusen elever varje år lämnar grundskolan utan godkända betyg i matematik, svenska och engelska och således saknar behörighet att söka in på gymnasiet. Totalt lämnade var fjärde elev, eller 25,7 procent, grundskolan 2001 utan fullständiga betyg.

Vid ett besök i Motala under hösten 2001 beskrev Göran Persson sin syn på skolan: "Kvaliteten på skolan mäts bäst genom att följa hur det gått för den fjärdedel elever som helst vill slippa skolan, inte genom att mäta hur det går för de mest begåvade, de som klarar sig oavsett hur skolsystemet ser ut." Enligt Perssons egen måttstock har hans politik misslyckats.

Synen på utbildning från socialdemokratiskt håll präglas av viljan att på politisk väg uppnå kollektivistiska politiska ideal. Socialdemokraterna vill bestämma åt människor, och anser sig veta bättre än både elever och föräldrar. Att en skolas första uppgift måste vara att ge eleverna kunskaper har tonats ned. Gärna kunskap åt eleverna, men först ett rejält genusperspektiv.

Grundproblemet med svensk utbildningspolitik i dag är den politiska styrning som går som en röd tråd genom hela utbildningsväsendet. Oförmågan att lösa uppgifterna med grundskolan får konsekvenser för hela utbildningssystemet. Även på högre utbildningsnivåer lider man av att det är socialdemokratiska politiker som fattar beslut åt människor.

Socialdemokraterna vårdar ömt övertron på att enhetlighet och politisk kontroll över skolan är den enda vägens politik. Den avreglering av skolan som inleddes under de borgerliga regeringsåren 1991-1994 har avstannat och socialdemokraterna har snarare förstärkt den politiska kontrollen över utbildningen. De säger att de inte vill förbjuda friskolor, men vill nu ha en särskild nämnd inom Skolverket som ska styra friskolorna ytterligare, och vill ge kommunerna större möjligheter att stoppa nya friskolor.

Detta samtidigt som det offentliga utbildningsväsendet förfaller. Trots att åtskilliga miljoner under de senaste åtta åren satsats på att skolan ska få fler lärare kan man konstatera att ingenting hänt. Lärartätheten i grundskolan har sedan 1991 sjunkit med 19 procent.

För den högre utbildningen vill socialdemokraterna verka efter parollen "Kunskap blir inte mindre bara för att den delas av fler – tvärtom". Därför vill man verka för att mer än 50 procent av en årskull ska ha börjat studera vid högskolan före 25 års ålder.

Problemet som socialdemokraterna tycks blunda för är att deras målsättning inte korrelerar med verkligheten. Det är omöjligt för staten att veta hur många procent av en årskull som har möjlighet eller intresse av att studera på högskola. Återigen handlar det snarare om att uppnå kvoter uppställda av politiker än att bry sig om utbildningens innehåll.

För att rätta till de brister som uppstått i utbildningen på grundläggande nivå vill socialdemokraterna att högskolorna ska tillhandahålla grundläggande utbildning i sådant som borde ha inhämtats långt tidigare. Detta är tänkt att lösas genom en breddad basårsutbildning – en basårsutbildning som ska kunna anordnas i anslutning till ett högskoleprogram där antalet sökande är lägre än antalet platser. Ett annat exempel på hur man undkommer det problemet är att sänka behörighetskraven. Något som i sig leder till att många inte klarar sin utbildning, men också att nivån på utbildningen måste sänkas. På längre sikt leder detta till att den högre utbildningen urholkas.

Göran Persson har inte bara varit finansminister och statsminister. Han har varit skolminister också. Om det finns någon som är ansvarig för situationen i svensk skola är det rimligen Göran Persson. Han har misslyckats och ingenting talar för att han någonsin kommer lyckas. Därför vore det för skolbarn, studenter och föräldrar önskvärt med en regering utan Göran Persson efter valet i höst.

Är du intresserad av att läsa mer om Fria Moderata Studentförbundets syn på utbildningspolitik, läs rapporten "Befria universiteten" under publikationer på www.fmsf.nu

Den sjuka vården

*Hela den där valfrihetsgrejen...
Man borde gå till det sjukhus som ligger närmast.
Det har ju funkat förut*

Paolo Roberto, socialdemokratisk riksdagskandidat (Expressen 2002-07-13)

Givet retoriken inför 1994 och 1998 års val borde vården vara socialdemokraternas paradgren. Ingen annan sakfråga fick så mycket uppmärksamhet. Nu skulle vården förbättras. Den vårdgaranti som infördes av den borgerliga regeringen skulle slopas och ersättas av en socialistisk modell.

Nu har Göran Persson och socialdemokraterna haft åtta år på sig att reformera sjukvården (och i många landsting betydligt längre än så). Inte desto mindre rapporteras det dagligen om bristerna i sjukvården. Folk får köa i år för operationer de redan betalat för via skattsedeln. Vad är det egentligen som hänt i socialdemokraternas Sverige?

Det avgörande problemet är socialdemokraternas motvilja mot privata vårdgivare och människors valfrihet. Köbildningen beror på att socialdemokraterna vill centralplanera hela vårdsektorn, något som är alldeles för komplext för att låta sig göras. När därtill patienter inte tillåts att söka vård vid något annat (offentligt) sjukhus än det som ligger närmast hemmet är det självklart att vissa sjukhus ibland utsätts för alltför hög patientbelastning, och att stora specialiseringsfördelar går om intet. Resultatet är köer. Långa köer.

Precis som på alla andra marknader leder konkurrens till prispress. Det råder oerhört tydliga skillnader mellan Stockholms läns landsting och landets övriga landsting – i första hand eftersom Stockholm i högre utsträckning tillåtit privata alternativ och gjort det möjligt att pressa priserna. Resultatet är slående tydligt. Landstinget i Västra Götaland har börjat skicka patienter till Stockholm för operation, eftersom operationer där är mycket billigare än hemma.

Beroende på vilken operation det handlar om, kan landstinget tjäna uppemot 50 000 kronor på att skicka patienten till ett annat sjukhus. Grå starr kostar 6 500 kronor att operera på det billigaste sjukhuset (som är privat) och 9 000 kronor på det dyraste, som är offentligt. Ljumsbräck kostar 11 000 kronor att operera på ett privat sjukhus och 39 000 kronor på ett offentligt. ”Privata sjukhus tar ofta 25-75 procent mindre för en operation än offentliga”, skrev Svenska Dagbladet den 3 juni i år.

Socialdemokraterna går hela tiden med baken före in i framtiden. Varje framsteg motarbetas intensivt ända tills det är oundvikligt. Samma sak gäller vården. Efter att socialdemokraterna 1994 avskaffade vårdgarantin har de motarbetat tanken på en vårdgaranti där patienten garanteras vård inom ett visst antal veckor. Men nu har vinden vänt. Plötsligt vill partiet ha en form av vårdgaranti, säger de. Den som är slav under Sifo-mätningar får vara beredd att göra helt om på ett ögonblick.

Dessutom har antalet vårdtillfällen som utförts i privat regi ökat markant under 1990-talet. (Bland annat har statsråden själva valt att behandlas vid det privata Sophiahemmet när de drabbats av sjukdom.) Anledningen till att de svängt är att den socialistiska vårdpolitiken har låtit människor dö efter årtal i vårdköer. Politiken har misslyckats.

Inte ens socialdemokrater verkar längre tro att socialism och centralplanering kan konkurrera med privata stiftelser och den spontana ordningen. Socialministern kan knappast själv tro att människor mår bättre av att köa flera år än att snabbt få gå till ett privat sjukhus. I själva verket tycks det ha kommit att handla om en prestigefråga. Den som konkurrerar med landstingsmonopolet konkurrerar i praktiken med den socialdemokratiska rörelsen. Att låta människor dö i vårdköer för att upprätthålla den socialistiska illusionen är naturligtvis fullständigt oacceptabelt.

Göran Persson lovade. Han svek. Nu lovar han igen för att få behålla makten. Men även på sjukvårdens område kommer han svika om han får behålla makten. Därför bör Sverige ha en regering utan Göran Persson och socialdemokraterna efter valet.

Är du intresserad av att läsa mer om Fria Moderata Studentförbundets syn på hur individer skadas av den socialdemokratiska välfärdstaten, läs rapporten ”Stoppa folkhälsodefascismen” under rubriken publikationer på www.fmsf.nu

Inte fyra år till!

Östros
– Men Göran, de senaste åtta åren
har vår politik åstadkommit längre värdköer,
sämre skolor, högre skatter och färre poliser
– varför berättar vi inte det för väljarna?

Persson
– Vi vill ju behålla makten.

Persson och hans socialdemokrati har under åtta år kunnat styra och ställa, och möjligheterna till inflytande över stora delar av samhället har varit omfattande.

Resultatet är en politik som i allt väsentligt varit skadlig för enskilda individer, för familjer, för företag och för samhällsekonomin i stort. Man har lovat en sak och gjort något annat – eller inte gjort något alls.

Ändå väljer många att framställa Persson som den framgångsrike ledaren som med fast hand manövrerar Sverige i den bästa av tider och mot den allra ljusaste framtiden. Varför detta självbedrägeri? Varför påstå att kejsaren har fina kläder när alla kan se att han inte har några kläder alls?

För många är politik liktydigt med makt. Förmodligen är maktsökandet en viktig inspirationskälla för självförnekelsen. Anne-Marie Lindgren, som är ansvarig för socialdemokraternas tankesmedja, avslöjar partiets makthunger i SSU:s tidning Frihet (nr 4/2002): "Den viktigaste ideologiska frågan är att socialdemokratin vinner valet."

Så låter det när makt är viktigare än idéer och innehåll.

Vi är för vår del övertygade om att Sverige måste gå åt ett annat håll än mot den återvändsgränd av ökad politiker-makt, ofrihet för den enskilde och eftersläpande ekonomisk utveckling som Perssons politik uppenbarligen innebär.

Vi vill se en politisk utveckling där individens frihet alltid är utgångspunkten – där den som vill ta ifrån människor makten över sina egna liv tvingas bevisa varför det är nödvändigt. Det gäller oavsett de folkvaldas partifärg. Göran Perssons socialdemokrati har bevisat att deras utgångspunkt är den motsatta.

På valdagen den 15 september finns det två samhällssyner att välja på. Gillar man inte vårdköer, höga skatter, undermålig undervisning, stängda gränser och massarbetslöshet finns det egentligen bara en.

**FRIA MODERATA
STUDENTFÖRBUNDET**

Box 2294 · 103 17 Stockholm
Tel 08-791 50 05 · Fax 08-791 50 02
student@moderat.se · www.fmsf.nu · www.naket.net